

geschilderd, waarop de gruwelen die zich hier hadden afgespeeld verborgen werden onder een witte mantel.

In het hart van deze bevroren wereld stond de stadspoort, een somber gebouw waarvan de donkere stenen en de zware ijzeren tralies een onheilspellende indruk maakten. De gevangenis leek een wezen op zich. Als een duistere wachter bewaakte zij zwijgend en dreigend de geheimen van de stad.

Bij de poort aangekomen, bleef Adriaan even staan. Hij haalde een paar keer diep adem en nam het imposante bouwwerk in zich op. De geblakerde stenen getuigden van de recente belegeringen en gevechten die de stad hadden geteisterd en verhoogden nog de dreiging die van het gebouw uitging.

Een bewaker, gehuld in een dikke cape, dook op uit de duisternis en begroette hem. "Meester De Blander", sprak hij op gedempte toon, met een stem die raspte van de ijzige kou, "volg mij alsjeblieft."

Adriaan knikte zwijgend en volgde de bewaker naar binnen. De overgang van de buitenlucht naar de benauwde atmosfeer binnen voelde als een klap in zijn gezicht. Terwijl ze de trap afdaalden naar de kerkers, nam de druk op Adriaans borst toe. De lucht werd alsmaar dikker en zwaarder, haast alsof het gebouw probeerde hem buiten te houden.

Hoe kort was het nog maar geleden dat hij hier zelf opgesloten zat, in afwachting van het resultaat van het onderzoek naar tovenarij dat tegen hem was ingesteld. Hij was vrijgepleit van de verdenking, maar Elisabeth ...

"Hier is het, ga maar binnen", onderbrak de bewaker zijn gedachten, terwijl hij een zware deur open duwde.

Adriaan rilde toen hij het lokaal binnentrad en onderdrukte de

neiging om te kokhalzen. De kille, vochtige muren ademden een sinistere sfeer, de lucht was beladen met de geschiedenis van onrecht en lijden. Het flakkerende kaarslicht wierp dansende schaduwen op de kale, vuile stenen wanden, die als kwade spoken een macaber ballet uitvoerden. De wind huilde door de spleten, een ijskoud gefluister dat als een huiveringwekkende ademtocht door de lugubere ruimte gierde en trillend langs het dode lichaam gleed.

Het grimmige hol waarin Elisabeth De Pot haar laatste adem had uitgeblazen was doordrenkt van het vocht. Een ranzige geur hing in de lucht; een misselijkmakend mengsel van modder, urine en verrotting dat zich als een onzichtbare schimmel vastklampte aan alles en aan iedereen die de kerker betrad.

In het schemerdonker lag een gestalte op de kille stenen vloer. De nek van de persoon was in een onnatuurlijke hoek gedraaid, een gruwelijk bewijs van haar gewelddadige einde. De ogen, breed opengesperd en bevroren in een uitdrukking van puur afgrijzen, staarden in een eeuwige verbijstering naar een wereld die ze niet meer begreep.

Adriaan liep behoedzaam naar voren. Zijn voetstappen klonken hol. Met elke stap drong hij verder door in een griezelige nachtmerrie.

Het lichaam dat daar voor hem in het midden van de kamer lag, was onmiskenbaar dat van Elisabeth De Pot, 'De Heks van Aspelare'. Haar gezicht, ooit vol leven en mysterie, was nu bleek en bevroren, een masker van doodse sereniteit dat een hel van schrik en pijn verhulde. Haar ooit weelderige haartooi, zwart als de nacht, was weg, vervangen door een kaalgeschoren hoofd dat haar kwetsbaarheid en vernedering extra blootlegde. De schaduwen van haar verleden leken nog steeds rond haar te hangen, een onzichtbare nimbus van wat eens was en nooit meer zou zijn.

Adriaan knielde naast Elisabeths lichaam, zijn hart zwaarder dan ooit. Hij had haar gekend, niet alleen als een naam die benauwd gefluisterd werd, maar als een mens van vlees en bloed, gevuld met een innerlijk vuur, een ongrijpbare kracht die mensen zowel fascineerde als verontrustte.

Terwijl hij daar geknield zat, overspoelden herinneringen hem. Hij zag Elisabeth weer in Aspelare, tussen de mensen, met een gelaatsuitdrukking van innerlijk geluk en vreugde. Die had ze behouden, ook nadat de bewondering voor haar was omgeslagen in schrik en vijandigheid omwille van haar vreemde uitspraken en gedragingen, en ongeacht de roddels die als een donkere wolk om haar heen leken te groeien.

“Ze is pas vierentwintig”, mompelde Adriaan, meer tegen zichzelf dan tegen de cipier, die onverschillig tegen de deur geleund stond. “Een jonge vrouw met een heel leven voor zich.”

Weer keek hij naar die grote kijkers die levenloos staarden naar de leegte, maar nog niet lang geleden helder groene saffieren hadden geleken. Zijn blik gleed verder over haar gebroken lichaam, waaruit alle leven was verdwenen, maar dat tot een paar dagen geleden nog vol energie en vreugde was en danste op de velden van Aspelare, waar men fluisterde over haar schoonheid en haar ongewone kennis van kruiden. Toch was het meteen ook daarom en omwille van haar bijzondere manier van doen en zijn, dat velen haar vermeden en vreesden.

Adriaan was zelf ook van Aspelare. Nog nooit had hij zich zo verslagen en kwaad gevoeld als op dit ogenblik. Hij dacht terug aan zijn eigen gevangenneming. Tot enkele maanden geleden had hij een zwaar, maar relatief welvarend leven geleid op zijn boerderij, naast de